

STOJAN S.:

Oh, te sanje.

b gozdu se je izprehajal Ivan. Mlad dečko je bil, živahen, lep — a tudi marljiv. Lansko leto je začel hoditi v prvi razred. Priden je bil, da; vsi so ga hvalili: njegovi sošolci, njegov učitelj, zlasti pa njegovi dobri starši. Dasi je dobro vedel, da ga imajo vsi radi, vendar se zaradi tega ni prevzel, ampak nasprotno — bil je proti vsakemu odkritosrčen in ljubezniv...

Izprehajal se je torej ob gozdu. Krasen pomladanski dan je bil. Radost mu je vlivala krasna природа v srce, in polastilo se ga je veselo čuvstvo. Zamišljen je sedel na hrastov štor. Premišljal je o svojih dobrih starših, premišljal o šoli in o svojih sošolcih, zlasti pa o svojem najboljšem prijatelju Milanu. Ni si mogel izbiti iz glavice, zakaj ne pride toliko časa. Zgovorila sta se natančno, kdaj in kje se snideta — on je prišel, Milana pa ni.

»Sedaj bi že lahko prelazila polovico gozda, nabrala že lep šopek cvetic, ko bi prišel. Hm, le počakaj, te že pošteno oštejem!«

Tako je modroval mladi junak in se oziral okrog... Vse je bilo tiho, le kaka vejica je časih počila ali je pa zašumljala suh list. Ivan se ni dolgo jezil nad prijateljem. Solnce je tako blagodejno nanj vplivalo, da je sčasoma vse pozabil in le gledal je v prirodo. Zdrsnil je s štora na mehka tla, a tudi to ga ni motilo. Počasi pa so se mu začele zapirati trudne oči, in ni dolgo trajalo — pa je že spal spanje pravičnega.

Tedaj pa je imel čudno strašne sanje. Sanjalo se mu je, da je mrzel zimski dan. Zunaj vlada hud mrzaz, on pa sedi v izbi pri gorki peči in se uči. Pred hišo pride Milan, na ramah ima sani in potrka na okno.

»Kam pa?« ga vpraša Ivan.

»Eh, drsat se grem, drsat,« odgovori Milan s sladkodonečim glasom. »Ivan, pojdi, pojdi z menoj; res je hud mrzaz, toda lahko se bova ogrela tam na klancu!«

V sosednji sobi pa je čula Milanovo prigovarjanje skrbna mamica.

»Nikamor ne greš! Ali bi se rad prehladil?« zakliče hitro mati in dobro ve, da bodo te besede pomagale, ker je bil Ivan vedno poslušen dečko.

»Ne smem, Milan!...« reče skoro jokaje prijatelju.

»Pojdem pa sam,« se odreže Milan, zauka in izgine za hišo...

On pa sedi še dalje pri peči. Dobro nalaga mamica drva v peč, zakaj vedno boljbolj prihaja gorko. Uči se, toda učenje mu ne gre nič kaj izpod rok; njegove misli vedno uhajajo tja na klanec, kjer se je tako prijetno sankati...

Hitro poteka čas. Že dve uri sta minuli, odkar je Milan odšel.

»Gotovo pride zopet k meni, ko se vrne s klanca. Danes se je pa vendar dolgo zamudil, ali sem se mu pa kaj zameril.«

Razne misli se mu pode po glavi. Hipoma pa začuje korake pred hišo in milo zdihovalje.

»Moj Bog, kaj se je zgodilo?« vzklikne Ivan in plane ven. Sapo mu zapre, ko zagleda Milana vsega krvavega v rokah štirih mož.

»Fant, reci materi, naj hitro pripravi nekaj mazil in malo obveze, da nam ne umrje na rokah!« mu hite naročevati možje.

»Uuu...« ječi milo Milan.

Ivan pa skoči, gluh za vse naročevanje, ves iz sebe k Milanu, ga hoče objeti — tedaj pa se zbudi. Slonel je ob Milanu.

»Kaj ne, Milan, da ne boš umrl?« ga je zaprosil Ivan proseče kakor v sanjah.

»Če Bog da, ne!« se je zasmel Milan.

»Oh, te sanje!« se je zasramoval Ivan, ko je izprevidel, da so bile le prazne sanje, in z očmi je prosil prijatelja odpuščanja. Razumel ga je.

»Pojdi, pojdi, Ivan, od tukaj!« mu je prigovarjal Milan, ga prijel za roko, in izginila sta v gozdu.

Povedal je Ivan svoje sanje, oba sta se presrčno smejala, a nujino prijateljstvo se je še bolj utrdilo.

Prijatelji „Zvončka“ v Št. Vidu pri Grobelnem (Štaj.)
s svojim gospodom učiteljem